

РЕЄСТР «КОРУПЦІОНЕРІВ» В УКРАЇНІ: ЗМІНИ ЩОДО ВСТАНОВЛЕННЯ СТРОКІВ ЗБЕРІГАННЯ ВІДОМОСТЕЙ І ПРОЦЕДУРНІ ВИКЛИКИ

Мета статті. Статтю присвячено дослідженню функціонування Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, після запровадження строків зберігання відомостей у ньому про осіб, притягнутих до кримінальної, адміністративної, дисциплінарної та цивільно-правової відповідальності. Виявлено та проаналізовано проблеми правового й адміністративного функціонування цього Реєстру, висвітлено історію його становлення, оцінено вплив запровадження строків зберігання відомостей (з урахуванням рішення ЄСПЛ у справі «Ситник проти України» та Закону України «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України, Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо підвищення відповідальності за корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення» від 17.06.2025 № 4496-IX) на ефективність антикорупційних механізмів і взаємодію НАЗК з іншими органами публічної адміністрації.

У роботі застосовано комбінований **методологічний підхід**: історико-правовий аналіз для відтворення етапів становлення Реєстру; документальний і нормативно-правовий аналіз положень Закону про запобігання корупції, проєктів реформ і підзаконних актів НАЗК; компаративістський аналіз у зіставленні національних рішень із принципами ЄСПЛ (право на приватне життя, пропорційність); інституційний аналіз процедур ведення Реєстру та порядків інформаційної взаємодії; операційно-технічний аналіз якості даних; нормативно-логічний і ризик-орієнтований підхід для оцінки кадрових і процедурних наслідків; моделювання для розроблення практичних рекомендацій щодо вдосконалення правового регулювання Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення.

Результати. Дослідження показало, що законодавче введення строків зберігання відомостей частково усуває проблему довічної стигматизації, на яку вказав у своєму рішенні ЄСПЛ, і встановлює базові критерії для різних видів відповідальності. Водночас залишилися значущі прогалини: відсутність чітко визначеного строку для відомостей про притягнення до дисциплінарної відповідальності, нерегламентований момент початку відліку термінів, невизначені процедури вилучення даних і взаємодії з кадровими підрозділами. Виявлено системні інформаційні проблеми: невідповідності кваліфікацій протиправних дій між органами, технічні помилки, неоднорідність наповнення записів. Внесені до закону зміни ускладнили кадрові перевірки під час прийняття на службу поза межами спеціальної перевірки та підвищили ризики прийняття рішень на основі неповних даних.

Висновки. Реєстр має залишатися ключовим елементом антикорупційної інфраструктури, але його ефективність потребує комплексного доопрацювання: унормування строків для всіх видів відповідальності, уніфікації правил початку їх відліку, формалізованих процедур видалення даних, сервісів доступу до архівних записів для уповноважених органів та затвердження типових форм взаємодії між НАЗК і кадровими службами. Лише за таких умов Реєстр зможе поєднувати превентивну, інформаційну й аналітичну функції без порушення принципів пропорційності та прав людини.

Ключові слова: Єдиний державний реєстр осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, Реєстр корупціонерів, строки зберігання даних, корупційні правопорушення, правопорушення, пов'язані з корупцією, процедурна взаємодія, публічна служба.

Пастух Ігор,

*доктор юридичних наук,
професор,
завідувач кафедри
адміністративного
права та процесу
Національної академії
внутрішніх справ
<https://orcid.org/0000-0002-5889-7055>
pastukh.i.d@navs.edu.ua*

1. Вступ

Механізми запобігання корупції виконують ключову роль у забезпеченні верховенства права, довіри до публічних інституцій та економічного розвитку. Вони спрямовані не лише на виявлення та покарання корупційних діянь, а й на превенцію, мінімізацію системних ризиків і відновлення публічного ресурсу довіри до влади. Ефективна антикорупційна система забезпечує: підвищення прозорості процедур прийняття рішень; зниження можливостей до зловживань шляхом належного поєднання превентивних, репресивних і відновних інструментів; створення умов для конкурентного та передбачуваного економічного середовища, публічної служби; захист прав громадян та юридичних осіб від свавілля посадовців. З практичного погляду механізми запобігання корупції повинні діяти комплексно: законодавчі норми, інституційні процедури, відкритість інформації, контроль та механізми відновлення – усе це має взаємодіяти для досягнення сталих результатів.

На слушну думку Я. І. Маслової, станом на сьогодні головними постають проблеми якості реалізації повноважень органів державної влади в умовах цифровізації, належного слідування принципам цифрового розвитку під час вибору стратегічних цілей упорядкування суспільних відносин, налагодження взаємодії між державними інституціями та інститутами громадянського суспільства за допомогою сучасних технологій. Діяльність Національного агентства з питань запобігання корупції (далі – НАЗК) охоплює широке коло повноважень, які спрямовані на запобігання корупції. При цьому суттєвого значення для ефективності поставлених завдань перед цією антикорупційною інституцією відіграє належне адміністрування державних реєстрів, держателем яких є НАЗК (Маслова, 1998).

Відповідно до ст. 11 Закону України «Про запобігання корупції» на НАЗК покладені повноваження забезпечення ведення Єдиного порталу повідомлень викривачів, Єдиного державного реєстру декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, Єдиного державного

реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, та Реєстру прозорості (Закон України «Про запобігання корупції», 2014). Використання Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення (далі – Реєстр корупціонерів), як одного з елементів механізму запобігання корупції передбачено, зокрема, ст. 59 Закону України «Про запобігання корупції».

Однією з головних проблем функціонування Реєстру був безстроковий характер перебування відомостей про осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення. Соціальну гостроту проблеми підсилювало рішення Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ) від 24 квітня 2025 року у справі «Ситник проти України» (заява № 16497/20). Згодом, як передбачалось, її вирішення знайшло своє відображення в Законі України від 17.06.2025 № 4496-IX (Закон України «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України, Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо підвищення відповідальності за корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення», 2025), яким встановили строки зберігання даних у Реєстрі. Водночас несистемні дії законодавця створили нові проблеми регулювання цього Реєстру та можливостей реалізації функцій публічної адміністрації, пов'язаних з його функціонуванням.

Мета статті – проаналізувати правове й адміністративне функціонування Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, історію його становлення та функціонування, вплив введення строків зберігання даних (з урахуванням рішення ЄСПЛ у справі «Ситник проти України» та Закону № 4496-IX) на ефективність антикорупційних механізмів, взаємодію НАЗК з іншими суб'єктами публічної адміністрації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Як зазначалося вище, проблеми функціонування Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, привертала увагу науковців із часів його впровадження. Широко обговорюваною останнім часом залишалася проблема безстрокового перебування відомостей у Реєстрі. Це призводило до надмірної соціальної стигматизації, яка не відповідає принципу пропорційності та не передбачає механізмів реабілітації (визначення строків зберігання, процедур видалення). Така ситуація підриває принципи відновлення прав, закріплені в інших галузях права (погашення судимості, визнання особи такою, що не піддавалася адміністративним чи дисциплінарним стягненням тощо). Івасин О. Р. вказував, що внесення до Реєстру осіб, які вчинили корупційне або пов'язане з корупцією правопорушення, є позитивним перебуванням особи в такому реєстрі. При цьому для включення в цей Реєстр не має значення, що саме вчинила особа – незаконно збагатилася (ст. 368-2 КК України) або несвоєчасно подала декларацію (ст. 172-6 КУпАП). Закон має передбачати

можливість виправлення особи та надавати їй шанс на усвідомлення своїх дій та помилок (Івасин, 2021). Як зазначає А. П. Пашинський, останнім часом у фахових юридичних колах ведеться обговорення потенційних недоліків у правовому регулюванні Реєстру корупціонерів, зокрема питання доцільності довічного внесення імені порушника до Реєстру. Нещодавно це дискусійне питання стало предметом дослідження авторитетної міжнародної судової інституції – Європейського суду з прав людини. У своєму резонансному рішенні від 24 квітня 2025 р. у справі «Ситник проти України» ЄСПЛ дослідив принципи роботи Реєстру та висловив правову позицію щодо можливих недоліків у його роботі. З огляду на це системне дослідження цього рішення ЄСПЛ та його можливих наслідків для подальшого функціонування Реєстру корупціонерів в Україні є надзвичайно актуальним для вітчизняної юридичної науки і практики (Пашинський, 2025). Це рішення ЄСПЛ стало ще однією підставою для внесення змін в чинне антикорупційне законодавство. Водночас слід з'ясувати, наскільки якісно це було здійснено законодавцем у Законі № 4496-IX від 17.06.2025, і визначити напрями вдосконалення функціонування Реєстру корупціонерів.

У статті використано такі **методи дослідження**: історико-правовий – для визначення етапів становлення Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення; документального і нормативно-правового аналізу – для порівняння положень Закону України «Про запобігання корупції», проектних реформ і прийнятих змін (включно зі строками зберігання) та підзаконних актів НАЗК; компаративістський – для зіставлення внутрішнього регулювання з принциповими підходами ЄСПЛ (права на приватне життя, принцип пропорційності); інституційного аналізу – для вивчення процедур ведення Реєстру, компетенції НАЗК, порядків подання й отримання інформації публічною адміністрацією; операційно-технічного аналізу – для ідентифікації технічних і якісних проблем даних (неточності, розбіжності між реєстрами, помилки внесення); нормативно-логічний і ризик-орієнтований підхід – для оцінки впливу строків зберігання на кадрові процедури, спеціальні перевірки та правові наслідки для осіб; моделювання – був використаний для розроблення пропозицій щодо удосконалення функціонування Реєстру корупціонерів.

2. Історія становлення Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення

В Україні до початку 2010-х років відомості про осіб, які вчиняли корупційні правопорушення, не були систематизовані, вони існували в розрізних джерелах: судові рішення, накази про накладення дисциплінарних стягнень, бази даних антикорупційних та інших правоохоронних органів. Відсутність єдиного централізованого підходу ускладнювала узагальнення інформації, її перевірку і контроль з боку громадськості та публічної адміністрації. Систематизація таких відомостей в окремий реєстр розпочалась із початком

відповідного правового регулювання. Відповідно історію становлення Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, можна поділити на такі етапи:

1) закладення правових основ створення (2009–2011 рр.): ухвалення Закону України «Про засади запобігання та протидії корупції» від 11.06.2009 № 1506-VI, що визначив форму фіксації відомостей про корупційні правопорушення: відомості про осіб, яких притягнуто до відповідальності за вчинення корупційних правопорушень, у триденний строк з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили, притягнення до цивільно-правової відповідальності, накладення дисциплінарного стягнення заносяться до Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні правопорушення (ч. 2. ст. 18);

2) формалізація підходів (2011–2015 рр.) – прийняття ключових нормативно-правових актів (Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» від 07.04.2011 № 3206-VI, у якому Реєстру присвячена окрема стаття): затвердження положень і технічних правил ведення Реєстру Міністерством юстиції, порядку внесення, структури і відкритого доступу до даних Реєстру. Розширення правової бази (набуття у 2015 році чинності Закону України «Про засади запобігання корупції»), що закріпили де-юре повноваження НАЗК щодо ведення Реєстру; початок практичної цифрової інтеграції та оприлюднення даних у мережі Інтернет;

3) передача функцій адміністрування та технічного ведення Реєстру від Міністерства юстиції до НАЗК (2018–2019 рр.): напрацювання електронних інструментів доступу (портал, електронні бази даних) і деталізація процедури внесення інформації на підставі рішень судів і дисциплінарних органів;

4) подальша еволюція (з 2020 р.) – законодавчі та регуляторні зміни, що уточнили критерії включення до Реєстру, процедури перевірки даних, механізми захисту персональних даних, строки зберігання відомостей, у тому числі порядок їх вилучення в умовах воєнного стану.

Таким чином, законодавча еволюція з 2009 року до сьогодні забезпечила формування збалансованого інструментарію: прозорість Реєстру поєднано з процесуальними гарантіями щодо встановлення строків зберігання даних і процедур їх вилучення стосовно осіб, відомості про яких внесено до системи.

3. Загальні засади функціонування Реєстру

Порядок ведення Реєстру корупціонерів деталізовано у відповідному положенні, затвердженому рішенням Національного агентства з питань запобігання корупції від 09.02.2018 № 166 (Наказ НАЗК «Про затвердження Положення про Єдиний державний реєстр осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення», 2018). У ньому, зокрема зазначено, що Реєстр – це електронна база даних, яка містить відомості про осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, та про юридичних осіб, до яких застосовано заходи кримінально-правового характеру у зв'язку з вчиненням корупційного правопорушення. Він ведеться з метою:

1) забезпечення єдиного обліку осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, та юридичних осіб, до яких застосовано заходи кримінально-правового характеру у зв'язку із вчиненням корупційного правопорушення; 2) забезпечення в установленому порядку проведення спеціальної перевірки відомостей стосовно осіб, які претендують на зайняття посад, які передбачають зайняття відповідального або особливо відповідального становища, та посад з підвищеним корупційним ризиком; 3) аналізу відомостей про осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, з метою визначення сфер державної політики та посад, пов'язаних із виконанням функцій держави або місцевого самоврядування, з найбільш корупційними ризиками, а також формування та реалізації державної антикорупційної політики; 4) аналізу відомостей про юридичних осіб, до яких застосовано заходи кримінально-правового характеру у зв'язку із вчиненням корупційного правопорушення.

НАЗК розробляє нормативно-правову базу для функціонування Реєстру, затверджує методичні рекомендації щодо його ведення, здійснює безпосередній контроль за створенням нормативно-правової бази для функціонування Реєстру та дотриманням вимог цього Положення (Наказ НАЗК «Про затвердження Положення про Єдиний державний реєстр осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення», 2018).

Формується та ведеться такий Реєстр шляхом внесення відомостей про осіб, яких притягнуто до кримінальної, адміністративної, дисциплінарної або цивільно-правової відповідальності за вчинення корупційних або пов'язаних із корупцією правопорушень, а також про юридичних осіб, до яких застосовано заходи кримінально-правового характеру у зв'язку із вчиненням корупційного правопорушення, а також додаткові (нефінансові) заходи кримінально-правового характеру. Особливе правове регулювання Закон містить щодо осіб, які входять до особового складу органів, що провадять оперативно-розшукову або розвідувальну чи контррозвідувальну діяльність, належність яких до вказаних органів становить державну таємницю: відомості про них вносяться, якщо їх «притягнуто до відповідальності за вчинення корупційних правопорушень», і зберігаються в розділі з обмеженим доступом Реєстру корупціонерів (ч. 1 ст. 59 Закону про запобігання корупції). У цьому зв'язку виникають питання: чому відомості щодо цих осіб вносяться в разі вчинення ними лише корупційних правопорушень, чому не вказується на наслідки вчинення правопорушень, пов'язаних із корупцією? Із цього приводу слід пригадати відмінності між цими діями: «корупційне правопорушення – діяння, що містить ознаки корупції, вчинене особою, зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, за яке законом встановлено кримінальну, дисциплінарну та/або цивільно-правову відповідальність; правопорушення, пов'язане з корупцією – діяння, що не містить ознак корупції, але порушує встановлені цим Законом вимоги, заборони й обмеження, вчинене особою,

зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, за яке законом встановлено кримінальну, адміністративну, дисциплінарну та/або цивільно-правову відповідальність» (ст. 1 Закону про запобігання корупції). Чи означає це, що в разі, наприклад, притягнення особи, яка входить до особового складу органу, що провадить оперативно-розшукову діяльність, належність якої до вказаних органів становить державну таємницю, до адміністративної відповідальності за правопорушення, пов'язане з корупцією, відомості про таке рішення суду не будуть внесені до Реєстру? Вважаю, що навряд чи, оскільки зазначені особи не наділені імунітетом від такої відповідальності і несуть її на загальних підставах, так само як і кримінальну, і дисциплінарну, відомості про які не заборонено вносити до Реєстру. Найімовірніше, йдеться про якість закону та правильне користування юридичною термінологією.

Інформація про осіб, яких притягнуто до юридичної відповідальності за вчинення корупційних або пов'язаних із корупцією правопорушень, а також про юридичних осіб, до яких застосовано заходи кримінально-правового характеру у зв'язку зі вчиненням корупційного правопорушення, є відкритою.

Паралельно із цим можна констатувати наявність практичних проблем у формуванні та веденні Реєстру, доступі до його відомостей: розбіжності в підходах окремих органів до кваліфікації правопорушень, технічні помилки під час внесення даних, тривалість процедури оскарження та прозорість критеріїв включення створювали підстави для обговорення його ефективності та відкритості. Як відзначають фахівці, і це підтверджується роботою з Реєстром, існує низка проблем його функціонування: 1) різниця в кількості тих самих корупціонерів; 2) різниця в частоті та якості оновлення відомостей; 3) різниця в переліку статей, за якими засуджені корупціонери, у відомостях НАЗК та Міністерства юстиції; 4) недосконалість Реєстру, у якому є багато неякісних даних, які ускладнюють пошук на ресурсі; 5) різниця в наповненні інформації про кожну особу, що вчинила корупційний злочин (Реєстр корупціонерів: що з ним не так, 2019).

4. Запровадження строків зберігання відомостей у Реєстрі корупціонерів

Не зупиняючись на аналізі рішення ЄСПЛ, яке стало предметом жвавих дискусій з боку фахівців (Пашинський, 2025; ЄСПЛ ухвалив рішення на користь Ситника у справі про внесення його до Реєстру корупціонерів, 2025; Марченко, 2025; ЄСПЛ виніс рішення на користь Артема Ситника у справі щодо Реєстру корупціонерів, 2025), розглянемо законотворчу роботу щодо встановлення строків зберігання відомостей у Реєстрі. Законодавчих ініціатив у 2025 році з цього приводу було дві: 1) проєкт Закону № 13271-1 від 23.05.2025 (Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України, Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо підвищення відповідальності за корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, 2025); 2) проєкт Закону № 13271-2 від 26.05.2025 (Про внесення змін до Кодексу України

про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України, Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо підвищення відповідальності за корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, 2025). При цьому обидва проєкти однаково обґрунтовували доцільність внесення змін, вказуючи на те, що встановлення чітко визначених строків збереження відомостей у Реєстрі є природним кроком у напрямі вдосконалення антикорупційного законодавства. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Ситник проти України» прямо корелюється з положеннями проєктами, що покликані вдосконалити механізми відповідальності за корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення. У своїй позиції ЄСПЛ вказав на порушення права на повагу до приватного життя (стаття 8 Конвенції), наголошуючи, що безстрокове зберігання даних у Реєстрі не відповідає вимозі пропорційності щодо досягнення законної мети. Саме такі гарантії закладають проєкти законів: визначають строки зберігання відомостей у Реєстрі залежно від характеру відповідальності – для *дисциплінарних* і адміністративних правопорушень встановлюються відповідні терміни, а для кримінальних правопорушень дані зберігаються до погашення або зняття судимості. Таким чином, проєкти реалізуватимуть вимогу ЄСПЛ щодо недопущення довічного або непропорційного стигматизування осіб, які вже відбули покарання. Слід зазначити, що в кінцевому підсумку жоден із проєктів не був прийнятий у початковій редакції: проєкт № 13271-2 було відхилено, проте саме його норми були включені у фінальну редакцію проєкту № 13271-1, який і був прийнятий Верховною Радою України. Незважаючи на наявність двох законодавчих ініціатив, жоден із проєктів не мав завершеного правового регулювання. У проєкті № 13271-1 питання, що розглядалося, пропонувалось урегулювати таким чином: строк перебування відомостей про фізичних осіб, яких притягнуто до відповідальності за вчинення корупційних або пов'язаних із корупцією правопорушень, у Реєстрі не може перевищувати строк, передбачений статтею 39 Кодексу України про адміністративні правопорушення, якщо до особи застосовано адміністративне стягнення, та не може перевищувати строки, визначені статтею 89 Кримінального кодексу України, якщо особу було засуджено за вчинення кримінального правопорушення (*цю редакцію не було враховано*). У проєкті № 13271-1 до цього питання підійшли більш ґрунтовно: «...строк зберігання відомостей в Єдиному державному реєстрі осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, становить: 1) відомостей про притягнення до цивільно-правової відповідальності фізичної особи за вчинення корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень – один рік; 2) відомостей про накладення адміністративного стягнення на фізичну особу за вчинення корупційного або пов'язаного з корупцією правопорушення – один рік; 3) відомостей про притягнення до кримінальної відповідальності фізичної особи за вчинення корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень – до погашення або

зняття судимості з особи; 4) відомостей про юридичних осіб, до яких застосовано заходи кримінально-правового характеру у зв'язку з вчиненням корупційного правопорушення, – п'ять років. Після закінчення строків, визначених цією частиною, відомості про особу в Єдиному державному реєстрі осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, підлягають виключенню». Сама ця редакцію було прийнято 17 червня 2025 року в Законі України № 4496-IX, а 15 липня підписано Президентом України.

Перше, що привертає увагу в нововведеннях (і в усіх проєктах), це відсутність, незважаючи на важливість цього питання в пояснювальних записках, визначеного строку зберігання в Реєстрі відомостей про притягнення особи до дисциплінарної відповідальності, хоча на це звертали увагу як працівники науково-експертного управління апарату парламенту, так і інші фахівці. Водночас цікавим видався запропонований НАЗК вихід із цієї ситуації: «...вилучення з Реєстру порушників відомостей про осіб, які притягнуті до дисциплінарної відповідальності за правопорушення, пов'язані з корупцією, Законом № 4496 не передбачено. Разом з тим НАЗК вважає за можливе вилучати такі відомості з Реєстру після спливу одного року з дня накладення дисциплінарного стягнення, спираючись на положення ч. 1 ст. 151 Кодексу законів про працю України. З метою унормування порядку вилучення таких даних з Реєстру порушників НАЗК найближчим часом будуть затверджені зміни до Положення про нього» (НАЗК, 2025). Знову виникає питання: якщо НАЗК вважає за можливе вилучати такі відомості з Реєстру за відсутності законодавчо встановлених строків, то навіщо їх було встановлювати для інших видів відповідальності, якщо цей орган може сам це питання вирішити, тим паче, що єдина підстава для видалення даних із Реєстру, яка існувала до цього (активна участь у захисті країни під час повномасштабного вторгнення Росії в Україну), була розроблена та схвалена в Положенні про реєстр НАЗК самостійно? Я не ставлю під сумнів важливість, доцільність та доречність цих дій агентства. Просто в черговий раз ми стикаємось із роботою парламенту в «турборежимі», що негативно впливає на якість законодавства. У продовження цієї тези, не виділяючи як окремого питання до законодавчих змін, слід звернути увагу на формулювання: «...відомостей про накладення адміністративного стягнення на фізичну особу за вчинення корупційного або пов'язаного з корупцією правопорушення – один рік». Якщо повернутися до законодавчих визначень корупційного та пов'язаного з корупцією правопорушень, виникає питання: як на фізичну особу може бути накладено адміністративне стягнення за вчинення корупційного правопорушення, якщо таку відповідальність за його вчинення не передбачено?

Друге питання, що виникає у зв'язку з нововведеннями: з якого моменту рахувати цей рік? Не заглиблюючись у правовий аналіз строків давності всіх видів юридичної відповідальності, розглянемо дисциплінарну й адміністративну. Відповідно до вищезгаданої ч. 1 ст. 151 Кодексу законів про працю України,

«якщо протягом року з дня накладення дисциплінарного стягнення працівника не буде піддано новому дисциплінарному стягненню, то він вважається таким, що не мав дисциплінарного стягнення» (Кодекс законів про працю України, 1971). У ст. 39 КУпАП із цього приводу зазначено таке: «...якщо особа, піддана адміністративному стягненню, протягом року з дня закінчення виконання стягнення не вчинила нового адміністративного правопорушення, то ця особа вважається такою, що не була піддана адміністративному стягненню» (Кодекс України про адміністративні правопорушення, 1984). Зрозуміло, що такі моменти в Законі про запобігання корупції потребують деталізації.

Третє питання, що виникає із цього контексту, стосується порядку та строків видалення даних із Реєстру. Положення про нього та Закон (ст. 59) чітко визначають, що відомості про осіб, яких притягнуто до відповідальності за вчинення корупційних або пов'язаних із корупцією правопорушень, вносяться до Реєстру корупціонерів протягом трьох робочих днів з дня надходження до НАЗК з Державної судової адміністрації України електронної копії рішення суду, яке набрало законної сили, або від кадрової служби завіреної в установленому порядку паперової копії наказу про накладення дисциплінарного стягнення. З іншого боку, в який строк слід вилучати відомості про притягнення до кримінальної відповідальності фізичної особи за вчинення корупційних або пов'язаних із корупцією правопорушень, коли вона звернулася до НАЗК з довідкою про погашення або зняття судимості? Питання залишається неврегульованим.

5. Вплив встановлених строків зберігання відомостей у Єдиному державному реєстрі осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, на мету його ведення

Як уже зазначалось у цій статті, Реєстр корупціонерів ведеться з метою ведення єдиного обліку осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, та юридичних осіб, щодо яких застосовано кримінально-правові заходи, проведення спеціальної перевірки претендентів на відповідальні посади, аналізу даних про правопорушників для визначення посад і сфер з найвищими корупційними ризиками та формування антикорупційної політики тощо. Крім цього, відповідно до ч. 2 ст. 59 Закону України «Про запобігання корупції» інформація із цього Реєстру про внесення відомостей про особу до нього або про відсутність відомостей про таку особу надається: 1) на запит державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування з метою проведення спеціальної перевірки відомостей про осіб, які претендують на зайняття посад, пов'язаних із виконанням функцій держави або місцевого самоврядування; 2) на запит правоохоронних органів у разі потреби в отриманні такої інформації в рамках кримінального або адміністративного провадження або на запит прокурора в рамках здійснення нагляду за дотриманням вимог і застосуванням законів; 3) у разі звернення фізичної особи (уповноваженої нею особи) або

уповноваженого представника юридичної особи щодо отримання відомостей про себе або юридичну особу, яку він представляє (Закон України «Про запобігання корупції», 2014). Інші підстави для надання таких відомостей відсутні.

Притягнення особи до юридичної відповідальності за корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення створює негативні правові наслідки, які прямо або опосередковано обмежують її можливість обіймати певні посади публічної служби. Ці наслідки випливають із поєднання норм про несумісність та обмеження доступу до посад, проведення спеціальних перевірок і заборон, закріплених у чинному антикорупційному законодавстві. Так, наявність непогашеної судимості за корупційні злочини зазвичай нівелює можливість обіймання більшості посад публічної служби. Накладення адміністративних стягнень створює формальні підстави для відмови у призначенні на посади, які вимагають відсутності адміністративних стягнень за правопорушення, пов'язані з корупцією. Перед призначенням кандидатів щодо них проводяться перевірки достовірності відомостей, пошук записів у реєстрах (включно з Реєстром корупціонерів), їх оцінка на предмет законодавчої заборони призначення на посади. Розглянемо лише обмеження, що містяться в законодавстві про публічну службу, пов'язані з наявністю у претендента негативного досвіду притягнення до адміністративної відповідальності за правопорушення, пов'язані з корупцією. Зазвичай законодавство про публічну службу встановлює обмеження у прийнятті на службу – рік з моменту накладення адміністративного стягнення за вчинення правопорушення, пов'язаного з корупцією (члени Кабінету Міністрів України, атестовані працівники НАБУ, ДБР, СБУ тощо). Більш вимогливі обмеження у прийнятті на роботу встановлені Законом України «Про державну службу»: на державну службу протягом трьох років з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили не може вступити особа, яка піддавалася адміністративному стягненню за правопорушення, пов'язане з корупцією (Закон України «Про державну службу», 2015). У законах містяться й обмеження, що забороняють вступ на публічну службу за зазначеною вище підставою, наприклад, у поліцію, прокуратуру. У цьому зв'язку виникає таке питання: як у цьому випадку здійснювати перевірку на предмет того, чи притягався кандидат на посаду державної служби категорії «В» або поліцейського до адміністративної відповідальності за правопорушення, пов'язані з корупцією? Як вказувалося вище, відповідно до положень Закон України «Про запобігання корупції» та Положення про реєстр корупціонерів інформація з Реєстру подається на запит державних органів, органів місцевого самоврядування лише з метою проведення спеціальної перевірки відомостей про осіб, які претендують на обіймання посад, пов'язаних із виконанням функцій держави або місцевого самоврядування. Спеціальна перевірка проводиться лише стосовно осіб, які претендують на обіймання посад, які передбачають зайняття відповідального

або особливо відповідального становища, а також посад з підвищеним корупційним ризиком, перелік яких затверджується НАЗК. При цьому перевірці підлягають відомості про особу, яка претендує на обіймання цих посад, зокрема щодо факту, що до особи раніше застосовано адміністративне стягнення за пов'язані з корупцією правопорушення (ст. 56 Закону). Тобто претендента на посаду прокурора або державного службовця категорій «А» та «Б» перевірити на історію накладення на них адміністративних стягнень за порушення антикорупційного законодавства ще можна буде (посади належать до тих, що займають відповідальне становище), а як це перевірити щодо інших претендентів – ні закон, ні положення не регулюють, а визначають вичерпний перелік підстав для цього, де відповідної немає, тоді як відомості щодо них із публічної частини через рік із Реєстру будуть видалені. Таким чином, кадрові служби опиняються в ситуації невизначеності, у них відсутній доступ до архівних сервісів, немає чітких процедур, як перевіряти минулі відомості, що робити в разі сумніву. Все це може призводити до ризику найму ненадійних службовців, зростання судових спорів, помилки у прийнятті чи звільненні працівників на підставі неповних даних шкодитимуть репутації установи (наприклад, кадровик перевіряє кандидата і Реєстр нічого не показує, кандидат працевлаштований, через місяць спливає інформація з іншого джерела). Несистемність цих змін до строків зберігання даних підриває довіру до Реєстру як інструмента перевірок і ставить відповідні підрозділи перед дилемою: або діяти на основі неповних даних і ризикувати помилкою, або запускати довгі додаткові, нормативно невизначені процедури.

Звісно, НАЗК цю проблему може вирішити (як це вже мало місце щодо строків дисциплінарної відповідальності) у ручному режимі, оскільки архівні дані в них все одно залишаються. Але юридично правильним було б саме цим Законом № 4496-IX не тільки встановити строки зберігання відомостей, але й передбачити й урегулювати подальший їх вплив на взаємодію з іншими органами влади. Оскільки це вже неможливо, відповідні положення потребують додаткових змін і доповнень.

6. Результати дослідження

Встановлено, що запровадження строків зберігання даних вирішує частину проблем правової непропорційності, на які вказав ЄСПЛ, але не усуває нормативних прогалин: відсутність встановлення законодавчого строку для зберігання дисциплінарних відомостей, неврегульованість початку відліку строків і процедури виключення даних у міжвідомчій взаємодії.

Виявлено системні інформаційні та процедурні недоліки: розбіжності в кваліфікації правопорушень між органами, технічні помилки під час внесення даних, неоднорідність наповнення записів, недосконалі механізми оскарження й уповільнені строки оновлення.

Проаналізовано практичні наслідки для публічної служби: запроваджені строки можуть ускладнити кадрові перевірки поза межами спеціальної

перевірки (відсутність доступу до архівних відомостей для широкого кола посад створює ризики прийняття помилкових рішень під час працевлаштування).

З'ясовано, що НАЗК частково компенсує прогалини регулювання оперативними рішеннями, проте такі рішення потребують законодавчого або підзаконного закріплення для забезпечення юридичної передбачуваності та підзвітності.

7. Висновки

Законодавчі зміни щодо строків зберігання даних у Реєстрі корупціонерів, з одного боку, відповідають вимозі пропорційності, висвітленій ЄСПЛ, і надають основу для зменшення довічної стигматизації, з іншого – вони залишили важливі процедурні та інституційні прогалини, що підривають ефективність Реєстру як складової антикорупційної системи.

Для забезпечення реалізації цілей Реєстру (облік правопорушень, спеціальні перевірки, аналітика ризиків) потрібне комплексне врегулювання: чіткі строки та критерії для всіх видів відповідальності, уніфіковані правила початку відліку строків, формалізовані процедури виключення даних і взаємодії з кадровими службами органів влади. Для цього слід ч. 2 ст. 59 Закону України «Про запобігання корупції» доповнити абзацом п'ятим такого змісту: «... на запит державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування з метою проведення перевірки відомостей про осіб, які претендують на обіймання посад, пов'язаних із виконанням функцій держави або місцевого самоврядування, на відповідність вимогам, встановленим до претендентів на вступ на публічну службу в ці органи». Варіантами покращення взаємодії НАЗК з кадровими службами можуть стати: сервіс доступу до архівних записів для уповноважених підрозділів під контролем НАЗК, розроблення типової форми взаємодії між НАЗК і кадровими службами тощо.

Таким чином, Реєстр корупціонерів має бути невід'ємною складовою антикорупційної інфраструктури, але його ефективність залежить від правової збалансованості, процедурної надійності. Тільки за таких умов Реєстр зможе виконувати свою превентивну, інформаційну й аналітичну функції.

Список використаних джерел:

1. Маслова Я. Теоретико-правова характеристика адміністрування реєстрів Національного агентства з питань запобігання корупції. *Правові новели*. 2020. Т. 2, № 13/2021. С. 154–160.
2. Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 № 1893-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>.
3. Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України, Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо підвищення відповідальності за корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення : Закон України від 17.06.2025 № 4496-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4496-20#n37>.

4. Івасин О. Застосування строків давності для осіб, які перебувають у Реєстрі «корупціонерів». Реалізація державної антикорупційної політики в міжнародному вимірі : *матеріали Міжнар. наук. конф.* Київ, 2021. С. 262–263.

5. Пашинський А. П. Майбутнє Реєстру корупціонерів після рішення ЄСПЛ у справі «Ситник проти України». *Економічна теорія та право*. 2025. № 2 (61). С. 102–118. DOI: <https://doi.org/10.31359/2411-5584-2025-61-2-102>.

6. Про затвердження Положення про Єдиний державний реєстр осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення : наказ Національного агентства з питань запобігання корупції від 09.02.2018 № 166. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0345-18#n13>.

7. Реєстр корупціонерів: що з ним не так. URL: <https://youcontrol.com.ua/articles/reiestr-korupcioneriv-shcho-z-nym-ne-tak/>.

8. ЄСПЛ ухвалив рішення на користь Ситника у справі про внесення його до реєстру корупціонерів. *Радіо Свобода*. 2025. 24 квіт. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/news-espl-sytynyk/33395857.html>.

9. Рішення ЄСПЛ на користь Артема Ситника: думки адвокатів. *Юридична газета*. 2025. 1 трав. URL: <https://yur-gazeta.com/publications/practice/sudova-praktika/rishennya-espl-na-korist-artema-sitnika-dumki-advokativ.html>.

10. ЄСПЛ виніс рішення на користь Артема Ситника у справі щодо Реєстру корупціонерів. *Юридична газета*. 2025. 25 квітня. 1 трав. URL: <https://yur-gazeta.com/golovna/espl-vinis-rishennya-na-korist-artema-sitnika-u-spravi-shchodo-reestru-korupcioneriv.html>.

11. Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України, Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо підвищення відповідальності за корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення : проєкт Закону № 13271-1 від 23.05.2025. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billinfo/Bills/Card/56461>.

12. Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України, Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо підвищення відповідальності за корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення : проєкт Закону № 13271-2 від 26.05.2025. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billinfo/Bills/Card/56472>.

13. НАЗК розпочало вилучення з Реєстру порушників відомостей, строк зберігання яких минув. URL: <https://nazk.gov.ua/uk/novyny/nazk-rozpochalo-vyluchennya-z-reestru-porushnykiv-vidomostey-strok-zberigannya-yakuh-mynuv/>.

14. Кодекс законів про працю України від 10.12.1971 № 322-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08#Text>.

15. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.

16. Про державну службу : Закон України від 10.12.2015 № 889-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19#Text>.

References:

1. Maslova, Ya. (2020). Teoretyko-pravova kharakterystyka administruvannya reiestriv Natsionalnoho agentstva z pytan zapobihannya koruptsii [Theoretical and legal characterization of administration of the registers of the National Agency on Corruption Prevention]. *Pravovi noveli*, 2 (13/2021), 154–160 [in Ukrainian].

2. Verkhovna Rada Ukrainy (2014, 14 October). Pro zapobihannya koruptsii: Zakon Ukrainy No. 1893-IX [On Preventing Corruption: Law of Ukraine No. 1893-IX]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text> [in Ukrainian].

3. Verkhovna Rada Ukrainy (2025, 17 June). Pro vnesennya zmin do Kodeksu Ukrainy pro administratyvni pravoporushennia, Kryminalnoho kodeksu Ukrainy, Kryminalno-protseusualnoho kodeksu Ukrainy ta inshykh zakonodavchykh aktiv shchodo pidvyshchennia vidpovidalnosti za koruptsiyni abo poviazani z koruptsiu pravoporushennia: Zakon Ukrainy No. 4496-IX [On Amendments re: increasing liability for corruption-related offences: Law of Ukraine No. 4496-IX]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4496-20#n37> [in Ukrainian].
4. Ivasyn, O. (2021). Zastosuvannia strokiv давности dlia osib, yaki perebuvaiut u Reiestri “koruptsiioneriv” [Application of limitation periods for persons included in the Register of “Corrupt Officials”]. In Implementation of state anti-corruption policy in the international dimension: materials of the international scientific conference. National Academy of Internal Affairs [in Ukrainian].
5. Pashynskiy, A.P. (2025). Maibutnie Reiestru koruptsiioneriv pislia rishennia YeSPL u spravi “Sytnyk proty Ukrainy” [The future of Corrupt Officials Register after the ECHR Judgment in the case of Sytnyk v. Ukraine]. *Ekonomichna teoriia ta pravo – Economic Theory and Law*, 2 (61), 102–118. Retrieved from <https://doi.org/10.31359/2411-5584-2025-61-2-102> [in Ukrainian].
6. Natsionalne ahentstvo z pytan zapobihannia koruptsii (2018, 09 February). Pro zatverdzhennia Polozhennia pro Yedynyi derzhavnyi reiestr osib, yaki vchynyly koruptsiyni abo poviazani z koruptsiieu pravoporushennia: nakaz NAPK No. 166 [On approval of the Regulation on the Unified State Register of persons who committed corruption or corruption-related offences: NACP Order No. 166 dated 09.02.2018]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0345-18#n13> [in Ukrainian].
7. YouControl (n.d.). Reiestr koruptsiioneriv: shcho z nym ne tak [Corrupt Officials Register: what is wrong with it]. Retrieved from <https://youcontrol.com.ua/articles/reiestr-koruptsiioneriv-shcho-z-nym-ne-tak/> [in Ukrainian].
8. Radio Svoboda (2025). YeSPL ukhpalyv rishennia na koryst' Sytnyka u spravi pro vnesennia yoho do reiestru koruptsiioneriv [ECHR ruled in favor of Sytnyk in the case on his inclusion in the Corrupt Officials Register]. Retrieved from <https://www.radiosvoboda.org/a/news-espl-sytnyk/33395857.html> [in Ukrainian].
9. Yurydychna hazeta (2025). Rishennia YeSPL na korys Artema Sytnyka: dumky advokativ [ECHR decision in favor of Artem Sytnyk: lawyers' opinions]. Retrieved from <https://yur-gazeta.com/publications/practice/sudova-praktika/rishennya-espl-na-korist-artema-sitnika-dumki-advokativ.html> [in Ukrainian].
10. Yurydychna hazeta (2025, 25 April). YeSPL vynis rishennia na korys Artema Sytnyka u spravi shchodo Reiestru koruptsiioneriv [ECHR rendered a decision in favor of Artem Sytnyk regarding the Corrupt Officials Register]. Retrieved from <https://yur-gazeta.com/golovna/espl-vinis-rishennya-na-korist-artema-sitnika-u-spravi-shchodo-reiestru-korupcioneriv.html> [in Ukrainian].
11. Verkhovna Rada Ukrainy (2025). Pro vnesennia zmin do KUpAP, Kryminalnoho kodeksu, Kryminalno-protseusualnoho kodeksu ta inshykh aktiv shchodo pidvyshchennia vidpovidalnosti za koruptsiini abo poviazani z koruptsiieu pravoporushennia: proekt Zakonu No. 13271-1 vid 23.05.2025 [On amendments to the Code of Ukraine on Administrative Offences, the Criminal Code, the Criminal Procedure Code and other legislative acts of Ukraine regarding increasing liability for corruption or corruption-related offences. Bill No. 13271-1 dated 23.05.2025]. Retrieved from <https://itd.rada.gov.ua/billinfo/Bills/Card/56461> [in Ukrainian].
12. Verkhovna Rada Ukrainy (2025). Pro vnesennia zmin do Kodeksu Ukrainy pro administratyvni pravoporushennia, Kryminalnoho kodeksu Ukrainy, Kryminalno-protseusualnoho kodeksu Ukrainy ta inshykh zakonodavchykh aktiv shchodo pidvyshchennia vidpovidalnosti za koruptsiini abo poviazani z koruptsiieu pravoporushennia: proekt Zakonu No. 13271-2 vid 26.05.2025 [On amendments to the Code of Ukraine on Administrative Offences, the Criminal

Code, the Criminal Procedure Code and other legislative acts of Ukraine regarding increasing liability for corruption or corruption-related offences. Bill No. 13271-2 dated 26.05.2025]. Retrieved from <https://itd.rada.gov.ua/billinfo/Bills/Card/56472> [in Ukrainian].

13. Natsionalne ahentstvo z pytan zapobihannia koruptsii (2025). NAPK rozpochalo vyluchennia z Reiestru porushnykiv vidomostei, strok zberihannia yakykh mynuv [NACP has begun removing records from the Register whose storage periods have expired]. Retrieved from <https://nazk.gov.ua/uk/novyny/nazk-rozpochalo-vyluchennya-z-reestru-porushnykiv-vidomostey-strok-zberihannya-yakyh-mynuv/> [in Ukrainian].

14. Verkhovna Rada Ukrainy (1971). Kodeks zakoniv pro pratsu Ukrainy No. 322-VIII [Labor Code of Ukraine No. 322-VIII dated 10.12.1971]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08#Text> [in Ukrainian].

15. Verkhovna Rada Ukrainy (1984). Kodeks Ukrainy pro administratyvni pravoporushennia No. 8073-X [Code of Ukraine on Administrative Offences No. 8073-X dated 07.12.1984]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> [in Ukrainian].

16. Verkhovna Rada Ukrainy (2015). Pro derzhavnu sluzhbu: Zakon Ukrainy No. 889-VIII [On Civil Service: Law of Ukraine No. 889-VIII dated 10.12.2015]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19#Text> [in Ukrainian].

REGISTER OF “CORRUPTIONISTS” IN UKRAINE: CHANGES IN ESTABLISHING TIME LIMITS FOR STORAGE OF INFORMATION AND PROCEDURAL CHALLENGES

Igor Pastukh,

Doctor of Law, Professor,

Head of the Department of Administrative Law and Process

National Academy of Internal Affairs

<https://orcid.org/0000-0002-5889-7055>

pastukh.i.d@navs.edu.ua

Purpose of the article. The article is devoted to the study of the functioning of the Unified State Register of Persons Who Committed Corruption or Corruption-Related Offenses, after the introduction of time limits for storing information in it about persons brought to criminal, administrative, disciplinary and civil liability. The problems of the legal and administrative functioning of this Register were identified and analyzed, the history of its formation was highlighted, and the impact of the introduction of data retention periods (taking into account the decision of the ECHR in the case “Sytnyk v. Ukraine” and the Law of Ukraine “On Amendments to the Code of Ukraine on Administrative Offenses, the Criminal Code of Ukraine, the Criminal Procedure Code of Ukraine and other legislative acts of Ukraine on increasing liability for corruption or corruption-related offenses” dated 17.06.2025 No. 4496-IX) on the effectiveness of anti-corruption mechanisms and the interaction of the NACP with other public administration bodies was assessed.

The work used a combined **methodological** approach: historical and legal analysis to reproduce the stages of the formation of the Register; documentary and regulatory legal analysis of the provisions of the Law on the Prevention of Corruption, draft reforms and by-laws of the NACP; comparative analysis in comparing national decisions with the principles of the ECHR (right to private life, proportionality); institutional analysis of the procedures for maintaining the Register and the procedures for information interaction; operational-technical analysis of data

quality; normative-logical and risk-oriented approach to assessing personnel and procedural consequences; modeling to develop practical recommendations for improving the legal regulation of the Unified State Register of Persons Who Committed Corruption or Corruption-Related Offenses.

Results. The study showed that the legislative introduction of data retention periods partially eliminates the problem of lifelong stigmatization, which the ECHR pointed out in its decision, and establishes basic criteria for various types of liability. At the same time, significant gaps remained: the lack of a clearly defined period for information on disciplinary action, an unregulated starting point for the calculation of terms, undefined procedures for data extraction and interaction with personnel departments. Systemic information problems were identified: inconsistencies in the qualifications of illegal actions between bodies, technical errors, and heterogeneity in the filling of records. The amendments to the law have complicated personnel checks when hiring outside the scope of a special check and increased the risks of making decisions based on incomplete data.

Conclusions. The Register should remain a key element of the anti-corruption infrastructure, but its effectiveness requires comprehensive refinement: standardization of terms for all types of liability, unification of the rules for starting their calculation, formalized procedures for excluding data, access services to archival records for authorized bodies, and approval of typical forms of interaction between the NACP and personnel services. Only under such conditions will the Register be able to combine preventive, informational, and analytical functions without violating the principles of proportionality and human rights.

Key words: unified state register of persons who have committed corruption or corruption-related offenses, register of corrupt persons, data retention periods, corruption offenses, offenses related to corruption, procedural interaction, public service.

Дата першого надходження рукопису до видання: 26.11.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 23.12.2025

Дата публікації: 31.12.2025